

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 167.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000900064/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

gjøre en saadan Bekostning, — og hvor stor Pris han maatte sætte paa sin lærde Søn.

Alt, hvad der var i ham af Drift til at ville frem, kom op, og af Lyst til at rive sig løs fra den elendige Tilstand, hvori han gik. Han fattede vel ikke i Øjeblikket nogen klar Beslutning om at gjøre en Ende paa »Foreløbigheden« ved at opgive alt Haab om noget andet, om nogensinde at komme til Bunds og til Fred; men det var dog vistnok dette, som laa i hans Følelse. Han vilde gjøre Skridtet fuldtud! — saadan kaldte han det i sine Tanker. Han vilde hjem straks til Mansfeld, og han vilde bejle, efter sin Faders udtrykkelig udtalte Ønske, til Magdalene Reinicke. Det maatte naturligvis være en fornyet Opfordring i saa Henseende, naar Faderen havde sendt ham baade Indbydelsen og Gaven gennem Magdalenes Fader.

Saa vandrede han da hjemad en Dag lidt før Midten af Juni. Han var i sin nye Dragt, med Kaarde, Baret, Læder-Støvler og det hele, der hørte sig til, — skjønt han syntes, det var nok saa nemt tidligere Gange, naar han gjerne vandrede til Mansfeld i de bare Fødder. Meget Glæde eller Livsmod var der jo ikke i ham — andet end hvad han strammede sig op til — men han var ellers en kjon, velvoksen Karl at see paa. Han var fyldt 21 Aar nu sidste Mortens-Aften.

Det var det dejligste Vejr. Luftningen saa mild og lind, som den kan være i Thüringen, og over alle Bakker og Høje og Bjærgaase stod der, for hans forlæste Øjne, som en Glorie af Sommerlys. Han gik jo ad den brede Landevej, som fører fra Erfurt til Magdeburg, — Mansfeld er kun en lille ubetydelig By, som ligger omtrent midtvejs, — den gaar jo over Stotternheim, Sömmerda, Sangerhausen o. s. v. nordpaa.

Straks fra Morgenstunden, anden Dag, fik han Kyffhäuser i Sigte, som hurtig tog til i Tydelighed. Men Bjærgkjæden er ikke stejl mod Sydsiden, og Solen stod saa venlig og dagklar paa de jævnt stigende Lier, saa han maatte egentlig undre sig over, at det ikke tog sig mere mægtigt ud.

Men lidt over Middag havde han faaet Bjærget syd eller sydvest for sig, og nu steg det blaat og fremmed op bag det nærmeste Bakkedrag. Mellem dette og Bjærget maatte der være en meget stor Afstand, men dette mellemliggende